

Pondělí po 1. neděli adventní

Iz 2,1–5

V ten den se **Hospodinův výhonek stane ozdobou a slávou**, plod země (bude) ctí a chloubou těm, kteří se zachrání z Izraele. Každý, kdo zbudě na Siónu, kdo zůstane v Jeruzalémě, bude se nazývat svatým, každý, kdo je zapsán k životu v Jeruzalémě. Až **smyje Pán špinu** siónských dcer, až **spláchně krev** Jeruzaléma z jeho středu dechem soudu a dechem vytříbení, utvoří Hospodin nad každým místem siónské hory a nad jejím shromážděním oblak přes den, dým a zář plápolajícího ohně v noci, neboť **Hospodinova velebnost bude celého (toho místa) ochranným stánkem**, který skýtá stín ve dne proti vedru a bezpečné útočiště proti vichru a dešti.

Mt 8,5–11

Když přišel (Ježíš) do Kafarna, přistoupil k němu (jeden) setník s prosbou: „**Pane, můj služebník leží doma ochrnulý a hrozně se trápí.**“ Ježíš mu řekl: „**Přijdu a uzdravím ho.**“ Setník však odpověděl: „**Pane, nezasloužím si, abys vešel do mého domu. Ale řekni jen slovo, a můj služebník bude uzdraven.** Vždyť i já jsem člověk podřízený, ale mám pod sebou vojáky; řeknu jednomu: 'jdi', a jde, a jinému: 'přijď', a přijde, a svému služebníku: 'udělej to', a udělá to.“ Když to Ježíš uslyšel, podivil se a řekl těm, kdo ho doprovázeli: „**Amen, pravím vám: Takovou víru jsem v izraelském národě nenašel u nikoho.** Ale říkám vám: **Mnoho jich přijde** od východu i od západu a zaujmou místo u stolu s Abrahámem, Izákem a Jakubem v nebeském království.

Zamyšlení se vztahuje k tučně zvýrazněným biblickým veršům

Dědictví otců

Setník v dnešním evangeliu uvěřil Ježíšovi, a jeho víra se nám tak stává příkladem. To nás může vést k zamyšlení nad tím, jak vlastně k víře dospějeme. Zatím ji ještě převážná většina lidí přijímá výchovou jako tzv. dědictví otců. Tento výraz připomíná kostelní písničku, kterou komunisté v době kolektivizace zakazovali při bohoslužbách zpívat, protože se tam opakuje: „Dědictví otců zachovej nám, Pane.“ Stejně tak, jako tomu tehdy nerozuměli otcové kolektivizace, často tomu nerozumíme ani my. Kdo mluví o víře svých předků, rodičů a prarodičů pohrdavě, dělá z nich hlupáky. Studium historie ovšem ukazuje dvě důležité skutečnosti. Jednak to, že lidská hloupost je skutečně věčná, a také to, že existuje nepřímá úměra mezi ní a vírou – na místo chybějící víry nastupuje často hloupost. Kdo nevěří Bohu, začíná věřit reklamě, astrologii, spiritismu a ptakopravectví, a přitom si myslí, že věří jenom svému rozumu.

Víra je vztah, který se předává, a je tu nebezpečí, že zakrní. Setník z evangelia došel k víře jinou cestou, respektoval dobro a také je konal. Dobrý člověk se ze své přirozenosti nebojí přijít do míst, kde lidé žijí svou vírou. Paradoxně my křesťané často máme opačný problém. Strach způsobuje, že o svém přesvědčení hovoříme velmi neochotně. Je to strach, že na naši víru druzí zaútočí, že bude otřesena. Jsme v podobné situaci, jako když Izraelité r. 1250 př. Kr. vyrazili na outdoorovou výpravu z Egypta přes poušť do zaslíbené země. Jedna židovská anekdota odpovídá na otázku „Proč Mojžíš vodil Židy čtyřicet let po poušti?“ slovy: „Protože se styděl přijít s nimi mezi slušné lidi.“ Máme-li opravdu o svou víru strach, měli bychom prověřit, jak hluboké je naše přesvědčení. Pokud ze svých problémů učiníme příležitost k tomu, abychom se dozvěděli víc o Bohu a o jeho lásce k nám, můžeme se právě díky nim naučit mít pevnou důvěru v jeho prozřetelnost.

Pavel Konzbul – Dobro, zlo a hlodavci, Cesta 2011

Mám strach o svou víru? Hovořím s druhými lidmi o Bohu ochotně? Papež František povzbuzuje, že bychom měli vyjít z vlastní pohodlnosti a mít odvahu dosáhnout všech periferií, které potřebují světlo evangelia. Nežiji jen mezi „slušnými“ lidmi?

„Malomyslnost smutných není vskutku nic jiného než strach z druhých. Buďte odvážní a uvidíte, že sklopí křídla.“ *Don Bosco – MB VIII,165*